

φύτ nettement rance et entièrement décolorée. Dans notre cas il s'agit d'une huile de coton ordinaire dont l'acidité primitive était 0,40 gramme pour 100 (comme acide oléique); cette huile montrait encore clairement la réaction Halphen dix ans après son extraction quoiqu'elle fût rance et décolorée au bout de la 11ème année, la réaction s'était affaibli au bout de la 12ème année, elle présentait à peine une faible couleur rose, et, la 14ème année, elle était entièrement négative.

Les analyses chimiques de l'huile donnaient les résultats suivants:

Examen :	Huile de coton récent	La même huile de coton après 14 années
Densité à 25°	0,927	0,9815
Indice de réfraction	1,4742	1,4715
— d'Iode (Hübl)	102	52,4
— de saponification	190	225,7
— Hehner	93,5	94,7
Acidité (acide oléique)	0,40 %	17,2 %
Indice thermique Tortelli	78	—
Réaction Halphen	positive	négative

L'huile de coton paraît ainsi conserver longtemps sa sensibilité vis-à-vis du réactif Halphen; puis elle la perd entièrement. Ce phénomène survient progressivement sous la réaction de la lumière et de l'oxygène de l'air, et au moment où se manifeste une

désagrégation intense de ses glycérides.

A titre de contrôle nous avons fait des expériences sur une huile de coton récente, dont l'acidité s'élevait à 0,7 % (en acide oléique) et à laquelle nous avons ajouté une quantité de ce même acide libre de façon à obtenir une acidité de 17,2 %. La réaction Halphen a été répétée dans deux tubes, dont l'un contenait de l'huile ainsi acidifiée et l'autre de la même huile additionnée de glycérine; or la réaction fut dans les deux cas positive. Nous pouvons ainsi conclure que ce n'est pas l'acidité prononcée seule qui masque la réaction, mais aussi la désagrégation avancée des glycérides; sans elle la formation des groupes sulfoaldéhydiques et sulfocétoniques est encore possible et par conséquent la réaction colorante apparaît nette.

ΙΑΤΡΙΚΗ. — Τροποποιήσις εἰς τὴν ἐγχειρητικὴν μέθοδον τοῦ συριγγίου τοῦ Eck ὑπὸ κκ. Σ. Γ. Λιβιεράτου, Μ. Σ. Βαλλιάνου, Α. Γ. Δερεβέ-
ναγα. Ἀνεκοινώθη ὑπὸ κ. Γ. Φωκᾶ.

Τὸ συρίγγιον τοῦ Eck εἰς τὰ θηλαστικὰ ἀποσκοπεῖ τὴν παροχέτευσιν τοῦ αἵμα-
τος ἐκ τοῦ γαστρεντερικοῦ σωλῆνος, ὥστε τοῦτο νὰ μὴ διέρχεται διὰ τοῦ ἥπατος,
ἀλλὰ νὰ εἰσέρχεται ἀμέσως εἰς τὴν κυκλοφορίαν τῆς κοίλης φλεβός.

Ἡ ἀνωτέρω ἐγχείρησις ἐτροποποιήθη ὑπὸ πολλῶν ἐρευνητῶν κατὰ διαφόρους

ἐποχάς, συνίστατο ὅμως πάντοτε εἰς τὴν διπλὴν ραφήν, προσθήκην καὶ ὀπισθήκην κατὰ μῆκος τῶν τοιχωμάτων τῶν δύο ἀγγείων καὶ εἰς τὴν ἀναστομώσιν τούτων διὰ νήματος ἢ δι' εἰδικῶν ψαλιδίων, οὕτως ὥστε ἡ παραγομένη τομὴ καὶ τὸ μέλλον συρίγγιον νὰ εἶναι ἐπίμηκες καὶ σχισμοειδές. Τέλος ἀπελινούτο ἡ πυλαία φλέψ κατὰ τὰς πύλας καὶ οὕτως ἡ ἐγχείρησις, ὁσάκις ἐπετύγχανεν, ἐπραγματοποιεῖ τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν, δηλαδή τὴν ἀπομόνωσιν τοῦ ἥπατος ἐκ τῆς κυκλοφορίας τῆς πυλαίας φλεβός.

Κατὰ τὰς διαφόρους μεθόδους παρασκευῆς τοῦ συριγγίου τοῦ Eck εἰς τὰ θηλαστικά οἱ ἐκάστοτε ἐργαζόμενοι προσέκοπτον εἰς δυσχερείας ἀρκούντως σοβαράς, οὕτως ὥστε νὰ θεωρῶνται ὡς ἐπίπονος καὶ μακρᾶς διαρκείας ἐγχειρητικὴ ἐπέμβασις, ἥς τὸ ἀποτέλεσμα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦτο ἀρνητικόν. Αἱ συχναὶ αὗται ἀποτυχίαι ὠφείλοντο εἴτε εἰς αἱμορραγίας μεγάλας κατὰ τὴν ἐγχείρησιν εἴτε εἰς ρήξιν τοῦ τέμνοντος νήματος, ἄλλοτε εἰς σύσπασιν τῶν συρραφομένων ἀγγείων καὶ ἀπόφραξιν τοῦ παραγομένου πόρου εἴτε ἐν γένει ἕνεκα κακῆς λειτουργίας αὐτοῦ εἴτε τέλος ἕνεκα θρομβώσεως κατὰ τὸ τμήμα τοῦ παραχθέντος συριγγίου, ἥτις (θρομβώσεις) συνήθως ἐπῆρχετο ὀλίγας ὥρας μετὰ τὴν ἐγχείρησιν (2-6 ὥρας). Πολλὰ ἐκ τῶν ἐπιπλοκῶν τούτων ἐπιφέρουσι τὸν θάνατον λόγῳ τῆς πλήρους στάσεως ἐν τῇ πυλαίᾳ κυκλοφορίας. Γενικῶς παρατηρήσαμεν ὅτι οὗτος ἐπέρχεται ἐντὸς 2 τοῦ πολὺ ὥρων ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς ὀλοκληρωτικῆς στάσεως τοῦ αἵματος. Λόγῳ τῶν δυσχερειῶν τούτων τὸ συρίγγιον τοῦ Eck ἐπιτυγχάνεται πολὺ δυσκόλως καὶ σπανίως.

Ἐχοντες λοιπὸν πάντοτε ὑπ' ὄψει τὸν ἀποκλεισμόν τῆς πυλαίας κυκλοφορίας προσεπαθήσαμεν νὰ παρακάμψωμεν τὰς ἀνωτέρω ἐπιπλοκάς διὰ τινων τροποποιήσεων, τὰς ὁποίας ἀμέσως παραθέτομεν.

Εἰς τὴν ἐγχείρησιν προβαίνομεν ὡς ἑξῆς. Ἀποψιλοῦμεν τὴν πυλαίαν φλέβα ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἐνώσεως τῶν μεσεντερίων μέχρι τῶν πυλῶν τοῦ ἥπατος καὶ ἀπολινούμεν τὰ ἐν τῷ μεταξὺ φλεβίδια (σπληνικά, γαστρικά, δωδεκαδακτυλικά), ἅτινα καταλήγουσιν εἰς αὐτήν. Τὸ αἷμα τῶν οὕτως ἀπολινωθέντων φλεβιδίων δὲν παραβιάπτει, ὡς πλειστάκις παρατηρήσαμεν, τὰ διάφορα σπλάγχνα, ἐξ ὧν προέρχεται, τῶν ὁποίων ἡ κυκλοφορία μετὰ παροδικὴν στάσιν ἐξακολουθεῖ διὰ τῶν παραπλεύρων ἀναστομώσεων. Εἴτα γίνεται ἀποψίλωσις τῆς κάτω κοίλης φλεβός ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἐκβολῆς τῆς δεξιᾶς νεφρικῆς φλεβός πρὸς τὰ ἄνω εἰς ἔκτασιν περίπου 3-4 ἐκ. Ἀπολίνωσις τῆς πυλαίας διὰ νήματος στερεοῦ κατὰ τὰς πύλας τοῦ ἥπατος. Πρὸςκαιρὸς ἀπολίνωσις τῆς πυλαίας διὰ παχέος νήματος (χορδόνι) περιφερικῶς κατὰ τὴν συμβολὴν τῶν δύο μεσεντερίων. Ἀποκοπὴ τῆς πυλαίας κατὰ τὸ πρὸς τὰς πύλας τμήμα καὶ μεταστροφή τοῦ κενοῦ τούτου τεμαχίου τῆς πυλαίας φλεβός πρὸς τὴν κοίλην. Ἀπολίνωσις διὰ χονδροῦ νήματος τῆς κοίλης ὀλίγον ἄνωθεν τῆς δεξιᾶς νεφρικῆς φλεβός, περισφιγῆς διὰ νήματος παχέος 3-4 ἐκ. ἄνωθεν τῆς προηγουμένης. Ἀνύψωσις τῆς κοίλης διὰ τῶν δύο τούτων νημάτων ὅσον τὸ δυνατὸν πρὸς τὰ ἄνω. Τομὴ διὰ ψαλιδίου κάθετος ἐπὶ τὴν φορὰν τῆς κοίλης, ὥστε ἡ ἐκ ταύτης ὀπὴ νὰ εἶναι ἀνάλογος τοῦ χαίνοντος στομίου τῆς πυλαίας. Ραφή τοῦ χαίνοντος στομίου τῆς πυλαίας ἐπὶ τοῦ χαίνοντος στομίου τῆς κοίλης. Ἡ ραφή αὕτη συντελεῖται κατὰ τρόπον ἰδιαί-

τερον, ὥστε νά προσάπτονται ἔσωθεν τὰ ἐνδοθήλια τῶν ἀγγείων, τοῦτο δὲ ἐπιτυγχάνεται, ἐὰν ἡ βελόνη εἰσέλθῃ διὰ τῶν ἐξωτερικῶν τοιχωμάτων πρὸς τὸ ἐνδοθήλιον τῆς πυλαίας καὶ διὰ τοῦ ἐνδοθηλίου τῆς κοίλης πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ τοιχώματα αὐτῆς. Τοιαύτη ραφή ἐπαναλαμβάνεται μέχρι τελείας συγκλείσεως τῶν χαινόντων στομιῶν. Μετὰ ταῦτα ἐλευθεροῦται τῆς κεντρικῆς ἀπολινώσεως ἡ κοίλη φλὲψ πρῶτον, εἴτα ἡ πυλαία, τέλος λύεται καὶ ἡ περιφερικὴ ἀπολινώσις τῆς πρώτης. Τοιοῦτοτρόπως ἐπιτυγχάνομεν τὴν ἄμεσον κένωσιν τῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐγχειρήσεως στάσεως ἐν τῇ πυλαίᾳ καὶ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς τεχνητῆς ἀναστομώσεως, ἥτις εἶναι ἀναστόμωσις πλαγιοτελική.

Ἡ τοσοῦτον συχνὴ ἐπιτυχία τῆς ἐγχειρήσεως ταύτης ὀφείλεται καθ' ἡμᾶς εἰς τὰ ἑξῆς.

1^{ον}. Ὅτι ἡ τομὴ τῆς κοίλης φλεβὸς λόγῳ τῆς φορᾶς τῶν ἰνῶν αὐτῆς δίδει στόμιον χαῖνον, οὐδέποτε συμπῖπτον, ὥσιδὲς ἢ σχεδὸν στρογγύλον.

2^{ον}. Ὅτι ὁ τρόπος οὗτος τῆς ραφῆς ἀπομακρύνει τὰς τραυματικὰς ἐπιφανείας, ἐπὶ τῶν ὁποίων σχηματίζονται συχνάκις θρόμβοι, οἵτινες δύνανται βαθμιαίως νὰ ἀποφράξωσι τὸ στόμιον καὶ νὰ ἐπιφέρωσι στάσιν αἵματος εἰς τὴν φλέβα καὶ ἐπομένως τὸν θάνατον τοῦ ζώου.

Ἡ ἐγχείρησις τοιοῦτοτρόπως ἐκτελεσθεῖσα ἐπὶ 40 κυνῶν παρουσίασεν ἐπιτυχίας 80-90 % μὲ διάρκειαν ζωῆς πέρα τῶν δύο μηνῶν¹.

ΑΝΑΛΥΤΙΚΗ ΧΗΜΕΙΑ. — Διαπίστωσις τῆς ἀντιδράσεως Soltsien καὶ ἐπὶ ἀνοθεύτων ἐλαίων*, ὑπὸ κ. Α. Γ. Δημητρίου. Ἀνεκοινώθη ὑπὸ κ. Α. Χ. Βουρνάζου.

Ἡ διαπίστωσις τῆς παρουσίας τοῦ σησαμελαίου ἐντὸς τῶν διαφόρων ἐδωδίων ἐλαίων, λιπῶν καὶ ἀναλόγων σκευασμῶν ἐπιτελεῖται διὰ διαφόρων χρωστικῶν ἀντιδράσεων, ὡς τῶν κάτωθι: Bellier, Camoin-Baudoin, Villavechia-Fabris, Soltsien Tocher κτλ.

Ἡ κατὰ Bellier διαπίστωσις τῆς παρουσίας τούτου ἐνίοτε ἀποβαίνει ἀσφύης. Ἀναλόγως καὶ ἡ κατὰ Camoin-Baudoin ἢ Villavechia-Fabris, διαπίστωσις τούτου, ἐφ' ὅσον ἀγνὰ ἔλαια ἐλαίων, διαφόρων προελεύσεων, ὡς Ἀφρικῆς, Βάρνης, Πορτογαλίας, Ἑλλάδος κτλ. παρέχουσι ταύτας.

¹ Ἐν σχέσει πρὸς τὴν βιβλιογραφίαν ἴδε ἐκτὸς τῆς μελέτης τοῦ Ν. V. ECK.—*Journ. de méd. int. de Saint-Petersbourg*, 1877, τὰς ἀνακοινώσεις τῶν STOLNIKOW, PAVLOW, JÉRUSALEM καὶ FROUIN.

* Α. Γ. DIMITRICU. Feststellung der Soltsienschen Reaktion auf reine Olivenöle.